

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattes det under Afstemning, om Lovforslaget skulde nyde Fremme, hvilket vedtoges med 61 Stemmer mod 1.

Formanden: Spørgsmaalet om Behandlingsmaaden skal blive sat paa Dagsordenen for et følgende Møde.

Efter Dagsordenen gik man dernæst til Vedtagelse af Behandlingsmaaden af det af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Nothe) indbragte Forslag til Lov om Concession til Anlæg og Benyttelse af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Helsingør. (Lovforslaget findes i Anhang A under Nr. 93, Sp. 497.)

Formanden: Jeg veed ikke, om enten den ærede Proponent eller nogen Anden gjør noget Forslag til at begynde Behandlingen enten med Nedsættelse af et Udvalg eller med Henvisning til Afdelingerne, da Lovforslaget ellers vil gaae umiddelbart til 1ste Behandling her i Salen (Ophold), hvilket saaledes er vedtaget.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til 1ste Behandling af Udkast til Lov om en foreløbig Indtægts- og Udgifts-Bevilling. (Lovforslaget findes i Anhang A, Nr. 79, Sp. 478.)

Monrad: Denne Lov stemmer i det Væsentlige overeens med en tidligere vedtagen Lov af lignende Bessaffenhed. I een Henseende afviger den dog fra denne Lov, nemlig deri, at der ikke er sat en Tidsgrændse for dens Bedyren. Hvis det altsaa skulde hælde sig, at man ikke kunde blive enig om Finantsloven, saa vilde den kunne være lige til næste Finantsaars Ende. Jeg anseer det derfor for nødvendigt, at der ved et Endringsforslag, som jo vil være meget let at bringe ind til 2den Behandling, bliver sat en bestemt Tidsfrist for dens Bedyren, idet vist ingen af Thingets Medlemmer forøvrigt tvivler paa, at den ærede Finantsminister vil holde sig til de høist nødvendige løbende Udgifter, og saaledes ikke vil benytte Bevillingen til et give nogen Gageforhøielse eller andet lignende, som ikke kan ansees for at være absolut nødvendigt.

Finantsministeren: Den Tids-Indskrænkning, som nu blev omtalt af den ærede Taler, og som fandtes i en tilsvarende Lov af 1850, er denne Gang udeladt, fordi det denne Gang antages i ethvert Tilfælde at ville være aabenbart, at den ikke behøvedes, idet Finantsloven for næste Finantsaar utvivlsomt maa være given inden den 30te Juni d. A., hvilket derimod kunde ansees mere tvivlsomt i 1850, hvor Rigsdagen, uden tidligere at have været samlet til Behandling af Finantslovsforslaget, først kom til at arbejde i Slutningen af Januar Maaned, og det derfor den Gang kunde have sin Nytte, at den lovgivende Magt selv bestemte sig en vis Frist, inden hvilken Finantsloven i sin Almindelighed nødvendigvis maatte være given. Den Bemyndigelse, som der, efter hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har nævnt, skulde ligge i denne Lov, dersom der ikke blev givet nogen Finantslov, kan jeg ikke erkende at være et Moment af nogen Betydning, thi jeg antager, at det følger af sig selv, at alle de Ulemper, som vilde være forbundne med, at Lovgivningsmagtens forskjellige Bestanddele ikke enedes om en Finantslov for næste Aar, ligesuldt vilde være tilstede, selv om man havde denne Lov til at hjælpe sig med i nogle Maaned, og den Regjering, som vilde betjene sig af det Hjælpemiddel, som kunde ligge i en saadan Lov, vilde have ganske andre Midler til sin Disposition. Jeg behøver derfor ikke at udtale, at Regjeringen aldrig har tænkt noget Saadant ved at udelade den Indskrænkning, som det af de Grunde, jeg nævnte, blev anseet for overflødigt denne Gang udtrykkeligt at tilføie. At Regjeringen forøvrigt, naar den selv ved et Lovforslag foreslaaer, at de løbende Udgifter skulde indskrænktes til det Nødvendige, naturligvis kun derved har tænkt paa de virkelig nødvendige, altsaa de samme, som den ærede Rigsdagsmand har kaldt de høist nødvendige, det vil sige ene og alene saadanne Udgifter, som Legislaturen anseer for nødvendige, det behøver jeg ikke videre at fremhæve. Forøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at Lovforslaget selv indeholder sin egen Tidsbegrændsning, forsaavidt som Bemyndigelsen til at opkræve